

Pimmm... ozvalo se mi zničehonic v uších, prošlo celým lesem, zazpívalo v ešusu, cinklo v kapse mezi drobnýma. Pimmm... oheň zapraskal, zahučel, zarachtal, vyplivl hrst oharků na jehličí a odcházející Ohnivý muž prohodil přes rameno pár slov díky za dobrý dřevo. Pimmm... ozvalo se potřetí a začaly se dít věci.

Oheň se musel za ty dvě hodinky, co následovaly, výrazně zvětšit, abychom se k němu všichni pohodlně vešli.

První nejkrizovější sérii šoků jsem už měl zdárně za sebou. Sotva se mi pracně podařilo překousnout existen

ci Ohnivého muže, tak mi ušní bubínek bolestně zaskučel při skřeku zarostlého zeleného stvoření, ze kterého se vyklubal pravý, nefalšovaný Brdský Hejkal. Trpaslíci se na scéně objevili hned vzápětí. Sice bez Sněhurky, ani sedm jich nebylo, zato přišli akorát včas na to, aby dali lopatičkami po hubě Vlkodlakovi, který se chtěl zakousnutím do mého ramene postarat o zdárné množení rodu.

Ohromný žulový Troll pouze zlikvidoval šerifovo křeslo, ale jinak byl v pohodě.

Nikdo se mi proto nemůže divit, že tu teď sedím a vyji s vlky, tedy přesněji koukám do ohně jako ostatní a snažím se neprovokovat otázkami typu - „Ale chlapci, vždyť vy vlastně neexistujete, tak co tady děláte?“

Troll si poposedl a něco dlouze a temně recitoval. Hejkal pohotově zpod něho vytáhl zbytek opěradla a přiložil ho na oheň, který mu za to na oplátku slušně poděkoval.

„Co to říkal?“ porušuji své mlčení

„Ale nějakou říkanku,“ pronesl jeden z trpaslíků.

„Rozvernou?“ nedá mi.

„No, ani bych neřekl,“ suše podotkl další člen trpasličího komanda a spustil:

Skály se řítí

S běsy se hrouťí

Muži putují k Hel
Pukají nebesa
Země tone ve tmě
Tmí se slunce
Z nebe se tratí
Třpytivé hvězdy
Chvěje se jasan
Sténá Yqqdrasil
Prastarý strom
Vlk je na svobodě

„Snad to nebude tak zlé?“ opatrně se ptám, když trpaslík konečně skončil. Troll asi pochopil o čem je řeč a jen pokrčil rameny.

Čarodějnice na koštěti vzápětí nato vrazila do špičky vedle nás stojícího smrku, zaklela se mrtvou myší a šla na nouzák směrem k Voznici.

Náš počet mezitím rozmnožil duch sovětského parašutisty i s nevybaleným padákem na zádech. Samopal na jeho hrudi vypadá až nepříjemně skutečně a tak nenápadně zakrývám americkou vlaječku našitou na usárně.

Čučkové se rvou o zbytky mého guláše a největší z nich stojí na konzervě olejovek a gestama mi naznačuje, že chce otvůrák. Drzoun!

Další čarodějnice zatím na nešťastný smrk zavěsila výstražnou červenou lampičku, plivla na nás jedovatou slinu a vzala roha za svojí méně úspěšnou kolegyni.

Přemýšlím, jak je asi lidem ve Voznici.

Vyrušil mě návrat Ohnivého muže. Uvelebil se v ohništi a spokojeně zaohnil.

„Hehehe,“ vyšlo z hloubi jeho hrudníčku, „už to má ta potvora za sebou,“ dodal. Neuniklo mi jisté oživení u ostatních, a tak se ptám, koho tím myslel. „No, Vědu přece, všechny ty číslička, vzorečky, přírodní zákony a já nevím co ještě.“ „Jsem překvapen. „Vědu? Hele, to přece není králík, nebo morče, nemůže jen tak zaklepat bačkorama a jít pod kytky,“ dodávám s přesvědčením.

„Co ty o ní víš?“ přidal se s despektem v hlase Hejkal. „Věda, kámo, je forma nejvyšší a absolutní magie, koncentrát racionality, však nám taky dala pěkně zabrat!“

„Něco jako konkurenční boj?“

„Chytřej na člověka,“ ozvalo se ze tmy a do prosvětleného kruhu vstoupila příšerka podobná přerostlému mloku. Pociťuji už jistou otrlost.

„Strachomor, jméno mé,“ kývl na pozdrav, zavěsil se na spodní větev těžce zkoušeného smrku a pokračoval.

„Jo, přesně. Konkurenční boj. Ta mrcha, aby si pojistila své vedoucí postavení, tak začala cíleně popírat všechny ostatní formy magie.

A jak to tak vypadá, asi to dneska v noci drobet přehnala a úspěšně popřela sama sebe. Jó, nic se nemá přehánět,“ podotkl mezi zhoupnutím.

„To je pravda.“ Silný poryv větru mi pročísl vlasy, sfouknul Čučky a vhodil mezi nás pár žhavíků.

„No né, to je překvápko, kde máš Slunečníka a Měsíčníka?“ houknul na průzračnou postavu Strachomor.

„Ále, sháněj princezny,“ povzdechl si náš nový host a podíval se směrem ke mně.

„Koukejme, smrtelník. Nevíš, co je to ten Night club?“ Docela mě touhle otázkou dostal a tak se pro jistotu přeptávám, jestli jde o to místo, kde jeho kolegové hledají ty princezny. Nezklamal mě.

„Jó? Nó, to jsou docela na správný adrese, můžeš být klidný,“ vřele ho ujišťuji. Větrník výrazně pookřál, ale hned nato se zatvářil velmi komisně.

„Abych nezapomněl, Fabián vzkazuje, že se všichni co nejrychleji mají dostavit na Plešivec. Soukromě podotýkám, že je dost naštvaný. Na lidi,“ dodal, významně mě přešel pohledem a zmizel.

„Na lidi?“ opakuji jeho slova.

„Jó, na lidi,“ přitakává Hejkal. „Slyšel jsi dobře!“

„A proč?“ nedá mi to a vzápětí se v duchu fackuju pod tíhou jejich pohledů.

„Já vím,“ tiše dodávám.

„Tak to je dobře, ale neboj se, tebe nedáme. Nám seš sympatickej,“ a Strachomorova tlapa dopadla na mé rameno, pak se svět zatočil a mě se podlomila kolena.

„Kouzlo,“ zašklebil se Strachomor a i s ostatními odešel k houfu všemožných příšerek, v jejichž čele stál obrovský fousatý chlap v lovecké kamizole a s fajfkou.

Pomaloučku ustupuji nahoru, abych měl lepší rozhled a zároveň nebyl tak na očích. Ve tmě narážím na nějakou překážku. Okopávám ji, snažím se najít konec. Nic. Otáčím se proto a vyčítavý pohled devítihlavého draka mě totálně uzemnil.

Prostřední hlava však pochopila můj momentální psychický stav a tak vše odbyla pouze malým šťouchnutím.

Zachytil mě až Strachomor. Postavil mě na nohy a něco mi skřehotá do ucha. Jsem ale stále ještě trochu v šoku, navíc mě bolí celý člověk, a tak ho zatím pořádně nevnímám.

„Jó, jasně, Strachomore. Jasný. Rozmlátíme drakovi hubu. V pohodě. Ne? Škardovi, jo... Komu?!!!“

„No Škardovi přece. Nadlesnímu, vždyť jsem ti to teď říkal,“ třepe mi hlavou Strachomor.

„Fabián tak rozhodl.“

Pomaloučku se sbírám a před očima se mi objevuje defilé scének, místy až dost ošklivých, které však mají společného jmenovatele.

„Škarda, říkáš,“ ještě jednou se pro jistotu přeptávám. „A Fabián rozhodl. To je dobře, tak do toho jdu. Škaredej debil má u mě pár pěkně hlubokých vroubků a s touhle partou...“ pomalu se rozhlížím kolem sebe. Neskutečný pohled.

Cestu osvětlují bludičky a svatojánské mušky. Devítihlavý drak přikyvuje Fabiánovým instrukcím a někdo mi do ruky vložil obsidiánovou sekyrku. Studí.

Přidružuje se k nám duch sovětského parašutisty. Očividně je na něm vidět, že neví, o co jde. V duchu ho lituji za jeho jazykovou bariéru a ukazuji směrem k Hostomicům.

„Imperialist, da? Fašist, gruppenfuhrer Škarda, da?“

„Da!“ radostně odkejšal a s gustem natáhl ducha samopalu. Nad hlavami nám proletěla čarodějná průzkumná formace. Prostřední z čarodějnic prudkými gesty ukazuje pod Plešivec a naznačuje, že útok už začal.

„Da,“ spokojeně se šklebím a pevným krokem vykračuji vpřed.

Noc zúčtování

Napsal uživatel Michael Antony - Tony
Čtvrtek, 09 Prosinec 2010 19:59

Trapsavec 1999